

[Juul Madsen.]

sig om indlån i pengeinstitutter — der er også andre muligheder for at anbringe sine indlån — er vel rimelig, når man tager i betragtning, at der her ydes en opsparing ud over det sædvanlige, en opsparing, der er hårdt brug for i vort kapitalfattige samfund.

Jeg må derfor betragte regeringens forslag om at ophæve ordningen med præmiering af boligopsparing som endnu et eksempel på, at regeringen overhovedet ikke kan lide, at folk sparer op for at løse deres problemer selv. I forvejen har man jo afskaffet de populære kapitalbindingsordninger, som især lønmodtagerne benyttede, og man har afskaffet den pristalsregulerede aldersdomsopsparing, de såkaldte indekskontrakter. I begge tilfælde var det opsparingsformer, der havde en meget stor succes og blev benyttet af så mange hundrede tusinde lønmodtagere, at man ikke her med nogen ret kan bruge den frase, der også blev benyttet her for et øjeblik siden, at der blot er tale om, at folk flytter penge fra én konto til en anden.

Andre opsparingsordninger er også ophævet eller vanskeliggjort. Nu kommer man altså og siger, at præmieringen af boligopsparingen ikke har bidraget til at øge opsparingen til boligformål, og derfor skal ordningen ophæves. Det er efter min opfattelse en noget flot bemærkning, når sandheden dog er, at 25.000 mennesker i løbet af 3 år har påbegyndt en opsparing til boligformål efter denne lov. Det vil sige, at 25.000 mennesker for øjeblikket opsparer mellem 1.200 og 6.000 kr. om året til forbedring af deres bolig eller med det formål at få egen bolig. Det kan man måske sige er småpenge, og det er det måske også for budgetminister Heinesen, men for mange er det faktisk mange penge. Man må jo ikke glemme, at denne opsparingsform ofte er kombineret med andre opsparingsformer, og man må ikke glemme, at dette er en opsparingsform, hvor man gennem en stadig og løbende opsparing kræver en indsats, hvorved opsparingsmotivet bliver tilgodeset mest muligt i forbindelse med denne lovgivning.

Nu kunne der selvfølgelig være logik i at indstille præmieringen af boligopsparing, hvis det i denne regerings tid var blevet billigere at få egen bolig, men det er jo ikke tilfældet, tværtimod. Byggeomkostningerne er steget som aldrig før, ikke mindst fordi regeringen med sine uigennemtænkte indgreb har slået byggerytmen i stykker og gjort planlægning umulig. Lånerenterne er højere end nogen sinde før i fredstid, og ophævelsen af momsfritagelsen har betydet en yderligere fordyrelse på 10-15 pct. Hertil kommer regeringens stadig strammere greb om lånemarkedet, sidst med loven om kapitalformidling, der gør økonomiminister Per Hækkerup til noget i retning af en diktator over alle bankers og sparekassers udlånspolitik.

Man kan vel alt i alt sige, at der i dag er et langt større behov for en individuel boligopsparing, end da denne lov blev gennemført af KVR-regeringen i 1970, og derfor kan det konservative folkeparti ikke medvirke til, at ordningen afskaffes.

Jeg vil hertil føje en bemærkning om en anden side af sagen. Nu har regering og folketing gennem årene en 3-4 gange indført opsparingsfremmende lovgivning, som man derefter har bedt banker og sparekasser om at markedsføre, således at disse love blev kendt i befolkningen og blev udnyttet mest muligt af de grupper i befolkningen, som disse love henvendte sig til. At markedsføre lovgivning af den karakter, der er tale om her, er både tidkrævende og kostbart og kræver i det hele taget et stort maskineri fra pengeinstitutternes side. Når pengeinstitutterne så har benyttet den tid, der skulle til for at oplyse folk tilstrækkeligt om den pågældende lovgivning og lovgivningen har fået succes, ja, så har man ophævet den ene ordning efter den anden, og så har alt det arbejde, disse pengeinstitutter har udført for at markedsføre, hvad et flertal i folketinget ønskede, været forgæves. Så kunne man stoppe det.

Det forekommer også ejendommeligt, at denne ordning, hvorefter der ikke ligefrem